

Marokko.

Agadir. Første dag. Vi slentrer af sted, min familie og jeg. Det er varmt. Dejlig varmt. Vi møder en sød fyr. Han studerer jura og passer en butik for sin far. Vi bliver budt på berber te og bliver inviteret til middag hjemme hos ham og hans samlever. (Her ryger min første fordom. Jeg var overbevist om at kvinder og mænd ikke kunne være sammen på så uformel vis.) Red, som han hedder, påstår at hans veninde er Marokkos bedste kok og jeg tror han har ret.

Vi kommer til et almindeligt boligkvarter med toetagers huse. Lige indenfor fordøren sidder Reds veninde Ing og tilbereder maden på et gasblus. Vi bliver ført ind i et næsten nøgent rum. Tre madrasser på gulvet langs væggene. Et lavt bord. I den ene ende en vask og en gønsagshylde. En lille båndoptager og en lille hylde til Ings sminke. Et par sko. Det er alt. En studenterhybel.

Maden bliver serveret. Det er Tajine. Mad forberedt i en keramik gryde. Til børnenes store glæde skal vi spise af samme fad med fingrene eller ved at samle maden op ved hjælp af brødet.

Vi nyder maden og samværet. Reds bror kikker ind. Han er lige stået op. Han er musiker og spiller til langt ud på natten. Jeg fortæller om min interesse for Gnavernes dans, og de sætter straks et bånd på båndoptageren viser mig noget af Gnavernes dans. Senere hører vi den orientalske musik og da jeg forsigtigt fortæller at jeg underviser i Orientalisk dans, må jeg op og danse. Jeg gør det men er meget i tvivl om det er rigtigt af mig.

De synes det er dejligt, at jeg kender til deres dans og musik og inviterer mig på en Odyse i natten. En nat der vender op og ned på nogle af mine forestillinger om den arabiske verden.

Nattens danse odysse´

Det er sent på aftenen. Vi er på natklub, for at jeg skal se orientalsk mavedans. Kvinderne her er bestemt ikke bag slør. På den måde er Marokko mangfoldighedens land. På gaden møder jeg tilhullede kvinder, hvor kun næse og øjne titter frem, ved siden af går en kvinde med kort nederdel og en lille jakke. Det mest almindelige er dog lange langærmede kjoler - frakker i alle mulige stærke farver.

Jeg glæder mig til at skulle se dans. Jeg har fået at vide at danseren danser ægyptisk. Ægypten er toneangivende i musik og dans i den arabiske verden ligesom USA er det i den vestlige.

Jeg er lidt spændt på kvaliteten. I Tyrkiet f.eks. er mavedansen oftest ikke noget at skrive hjem om, men her bliver mine forbehold gjort til skamme.

Danseren er meget "inde i" dansen. Egentlig ikke særlig æstetisk i sine bevægelser, men hun kan sit kram. Hun danser lige ud af landevejen, gør hvad hun har lyst til, taber noget. samler det op, danser lidt "egyptien", mens hun sætter smykket på plads og fortsætter sin improviserede dans. Danser videre rundt i lokalet med sils og har givet os andre lyst til at indtage dansegulvet.

Vi drager videre til det lokale sted hvor Reds bror spiller. Dansegulvet er fyldt. Her er antallet af dansende mænd og kvinder omvendt proportionalt med antallet i Danmark. Derudover er der den forskel at mændene faktisk kan danse og kan li det. Det kan kvinderne også. De danser meget sanseligt (noget jeg sjældent ser danske kvinder har mod til) og de danser i hele deres fylde uanset størrelse. Det er dejligt at se. Mændene danser i jakkesæt, kvinderne i deres jelaba. Mænd og kvinder rører aldrig hinanden. Det er tabu og er måske det, der giver frihed til at være sanselig. Utilsigtede konsekvenser undgås. Man er fredet.

Jeg har selv svært ved at danse rytmen da det er berbisk musik, som er fremmed for mig - Meget hurtig, Det kan sikkert for øre der ikke er vandt til at lytte til orientens musik lyde som ægyptisk, men i dansen mærkes forskellen.

Musikken holder pause og et par knægte fra en akrobat familie giver helt utrolige "slange" numre. Klokken er nu mere end to om natten. Skole?

Musikken fortsætter. Her er en dejlig stemning end ikke et tilløb til slåskamp kan ødelægge mit humør, Jeg føler mig meget som en del af mine omgivelser : En mand kom hen og spurgte om jeg var alene, Et efter min mening meget uskyldigt spørgsmål. Red og Ing bliver meget vrede på manden, siger at han kan se, jeg ikke er alene, at jeg er deres ven en del af deres familie. Skænderiet udvikler sig og en godmodig stor udsmitter kommer hen og blander sig, Med blide ord får han dæmpet gemytterne. Da manden senere går, kommer han hen og undskylder overfor mig. Jeg kan stadig ikke rigtig se, at han har gjort noget forkert, men det er da dejligt at føle sig beskyttet, i hvert fald en aften's tid.

Jeg er hjemme som morgenbønnen lyder fra Maneræen. Kl. er lidt i 5.

Et godt grin

Når man begiver sig rundt i Marokko, bliver det at handle en ret stor del af hverdagen. Dels fordi det handler om overlevelse, men også fordi det at handle er en samværsform.

Jeg er jo af en handelsfamilie og har i mange år taget afstand for den form samvær. Vi har rejst meget og når min far begyndte at handle, at prutte om prisen synes jeg det var direkte pinligt, men nu kunne jeg mærke at jeg havde lært et eller andet undervejs. Når folk gik i flæsket på mig bed jeg igen og kunne når jeg var oplagt gøre ret gode handler (de dårlige vælger jeg at glemme) .

Det var gennem en af disse handler, at jeg fik mulighed for at komme i kontakt med en dejlig kvinde. Som i alle Marokkanske handler må man en kæmpe omvej for at nå til det egentlige. I dette tilfældet mødet med en gæstfri, stor Berber familie.

En af de første dage blev vi på en måde shanghaget til at købe urtemedicin og krydderier. Vi var blevet inviteret ind bagved boden, fik te og hørte om virkningen af de forskellige urter. Det var virkelig hyggeligt og før vi vidste af det, havde vi købt vildt meget, vi egentlig slet ikke ville have haft.

Jeg begav mig derud igen nogle dage senere. Jeg vidste ikke helt hvorfor, men det skulle vise sig.

Jeg gik ind i Souken, fandt boden og blev budt ind igen. Denne gang kunne vi sidde roligt og hygge os. Jeg havde fortalt, at jeg absolut ikke skulle købe mere og det accepterede de. Jeg kom i snak med sønnen i familien. Hele gaden var i familie med hinanden. Pludselig spurgte han om jeg ikke ville med hjem og besøge hans mor og bedstemor. En gave lige ned i skødet på mig. Der var ikke noget jeg hellere ville.

Vi begav os ud af Souken hen ad nogle gader, gennem en dør op af trapper over taget under vasketøjet ind i et lille mørkt rum. Der sad de og hyggede sig, med Berber te og brød. Mohammeds mor, bedstemor 2 tanter og senere dukkede søskende og kusiner og fætre op.

Jeg blev budt velkommen med kys og kram fik rigelig at drikke og spise og vi nød bare at være. Det var så som så med samtalen da Mohammed hele tiden måtte være tolk. Det var ligemeget. Vi kunne godt bare kikke på hinanden. og grine af det vi ikke forstod. Bedstemor lagde benene op på bordet og sagde et eller andet, der vakte megen latter. Hun fortalte mig gennem Mohammed at hun havde sukkersyge og var nødt til at more sig og se lyst på tilværelsen ,ellers ville hendes sukkersyge tage til.

Vi "snakkede" om løst og fast. Hun tog fat i sit bryst . Spurgte om jeg havde børn. Da hun fandt ud af at□ jeg havde familie, blev vi alle inviteret til at komme og spise, når vi kom tilbage fra Marakesh.

Dja El Fna.

Søger man inspiration til en markedsscene fra middelalderen, så vil man få alt serveret på et fad, når man kommer til markedspladsen Dja El Fna i Marakesh. Det vimler med folk, Markedsgøglere, slangetæmmere, (fuldstændig som man kender fra vittighedstegningerne), spåkoner, gudsbenåede historiefortællere,(det kan jeg se på tilhørernes ansigter), astrologer kan fortælle om fremtiden, ligesom spåkonerne, tandudtrækkere, skrivere, akrobater, gadesælgere og ikke mindst musikere

. De er der hele dagen, men med mørket fortættes stemningen. Jeg går fra den ene spændende gruppe efter til anden, men bliver hængene et sted.

En gruppe mænd spiller intenst kort tid af gangen. Som en jukeboks spiller de kun når de får penge, Danske gadegøglere kunne virkelig lære noget her. Får de få penge spiller de sjælen ud af kroppen, lige nok til at vi må høre mere, og så stopper de. De ved at vi ikke kan gå, og vi ved de skal have daglønnen hjem. Et magtkamp. En meget underholdende magtkamp.

Vi står tæt pakket omkring den lille gruppe, der består af en ældre mand på strengeinstrument, to yngre, mænd spiller på slagtpøj en klapper og så er der Narren. Han er meget lille og ligner en abe. Det ved han og spiller på det. Han er konstant rundt for at samle penge ind, mens han underholder, så vi må knække sammen af grin." Åh nej"; Han får øje på mig. Det er selvfølgelig ikke så mærkeligt, da jeg er den eneste europæer, Han vil have mig ind i midten for at danse. Der er intet jeg har mere lyst til, men jeg ved ikke om det passende. Jeg danser pænt og forsigtigt. Jeg slipper, men kort tid efter, spørger en ung pige mig om jeg vil danse sammen med hende.

Jeg kan altså ikke finde ud af reglerne mere. Det troede jeg ikke en pige kunne tillade sig. Men det kan vi altså. Vi danser. Hun i cowboybukser. Jeg i min lange sommerfrakke. En ældre kvinde med tørklæde og lange gevandter viser med gebærder, at jeg skal tage frakken af, så man kan se dansen. Det vil jeg ikke, og det samme sker, som jeg oplevede for mere end ti år siden i Guinea Bissau. Den ældre kvinde binder et tørklæde om mine hofter og alle ytrer tilfredshed. Og det er jo rigtigt. Man kan ikke danse orientalsk uden en markering af hofterne. Efter nogle dage i Marakesh drager vi over Atlasbjergene til Ouazazet, Også her bliver vi inviteret hjem, denne gang diskuterer vi religion. men før jeg fortaber mig i den beretning vil jeg vende tilbage til "vores familie" i Agadir. Vi var jo blevet inviteret til middag.

Middagsselskab

Vi træder ind af døren præcis kl.12, mandag middag. De er meget imponerede af vores præcision. (Det er jeg også selv) Denne gang er vi mange. Vi sidder og snakker og venter på maden. Jeg spørger den ældste søn om han ikke vil danse lidt, da jeg har fået ledt samtalen derhen. Til min lille overraskelse rejser han sig op og danser til båndmusikken, arabisk dans under bæltestedet og disko over. Vi morer os alle. Jeg er altså imponeret. Hvilken dansk ung mand ville rejse sig og danse en mandag middag, bare fordi man nu spurgte?

Samtalen fører os vidt omkring. Vi taler bl.a om familieforhold, om kvindens rolle. Vi kan ikke blive enige, og jeg gør ærlig talt heller ikke noget forsøg på at overbevise. En smule realisme er jeg da i besiddelse af. Maden bliver serveret, vi bliver behandlet fyrsteligt.

Efter maden spørger jeg Mohammed, om han tror, at hans mor vil danse. Nu oplever jeg at min tvivl angående det betimelige i at kvinder danser ikke er helt afsporet. På det tidspunkt er Mohammeds far kommet hjem, og derfor vil han ikke bede sin mor om at danse. Hun vil være for genert overfor sin mand og det ville være mangel på respekt overfor ham. Men hvis han ikke havde været der, så ville der ikke have været noget i vejen for at spørge.

Vi bryder op efter en hyggelig eftermiddag, Jeg skal nemlig ud at ride på En araberhingst langs stranden. Jeg vil ride ud til en flod, hvor der er storke. Måske har deres bedsteforældre været et smut forbi Danmark.....